

Ирина СОКОЛОВА

КОКО ШАНЕЛ

КРАСОТАТА ВИНАГИ Е ОРЪЖИЕ

Животът ѝ, разказан от самата нея

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

© Превод на български език и предпечатна подготовка
Паритет ООД

© Ирина Соколова

Коко Шанел. Животът ѝ, разказан от самата нея [белетризирана
биография]; превод Горанка Цветкова, 272 стр.

Това е историята на най-великата жена на ХХ век, разказана от първо лице. Тя никога за нищо не цепи басма, не се подчинява на правилата и живее „срещу течението“. Истинска self-made woman, тя създава не само себе си, но ѝ прекроява по собствената си шивашка кривка целия свят – не просто модата, а стила на живот! Къса пола до коленете – Шанел. Костюм с панталон за дами – Шанел. „Малка черна рокля“ – Шанел. Шапчици вместо огромни съоръжения на главата – Шанел. Бижутерия – Шанел. Изящен аромат вместо задушаващ мирис на цветна леха – Шанел. Именно Великата Мадмоазел подарява на жената правото да бъде естествена, стилна, желана, женствена – да бъде самата себе си.

Книгата хвърля светлина върху най-тайните страници от биографията на Коко Шанел. „Херцогини много, а Шанел е една“ – отговаря тя на предложението за брак от Уестминстърския херцог, най-богатия човек в Европа.

Поръчалите книги чрез сайта www.paritetbg.com
получават отстъпка 20 процента.

Всички права са защитени. Никаква част
от тази книга не може да бъде възпроизведена
в каквато и да е форма без писменото разрешение
на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-280-3

„Жените нямат приятели“

„От първите редове се потапяш в атмосферата на детството на Габриел. И изживяваш разтърсващо цялата ѝ душевност, целия ѝ живот. Шанел. Жена. Силна жена. С нелека съдба. Толкова ярко са описани нейните чувства, мисли, желания, страхове, горести... Не можеш да се откъснеш. Четеш на един дъх... Обожавам тази книга. За модерната и елегантна жена.“

МАРИЯ, отзив на читателка

ОБАЗИН

Детските обиди са най-силните и се помнят по-дълго от другите, защото децата се обиждат със сърцето, а възрастните – с разума. Разумът е способен да победи обидата, сърцето – не, по него остават белези, които не можеш да изгладиш като гънките на плат.

КОКО ШАНЕЛ

Може би трябва да карам поред? Ще се опитам...

От детството помня добре баща си и зле майка си. Не я помня или не искам да си я спомням? По-скоро второто.

Тя често кашляше и се задъхваше, навярно е била охтика. Майка ми – това беше бедност, страдания и очакване. „Като се върне баща ви...“ От нейните разкази излизаше, че баща ми един ден ще се прибере от безкрайните си скитания из пазарите, и всички ние ще се преселим в някакъв по-добър живот, където няма да има студ, където всичко ще бъде светло, топло и сито. Освен това и весело. Баща ми беше асоцииран с този живот и с надеждата.

Постепенно започна да ми се струва, че именно майка ми е виновна, задето той не живее с нас като другите бащи. Сигурно му бяха омръзнали вечните болезки и мрънкането на жена му.

Веднъж я попитах защо татко така се бави и не ни отвежда в онова прекрасно *далеко*? Да не би там да си

има друго семейство? Майка ми се разсърди и също започна да изчезва. Вървеше подир него и раждаше деца. А после умря.

Петте деца трябваше някъде да се подслонят, защото баща ни така и не си бе намерил достойно място под слънцето. Роднините ни обаче се отказаха от нас, те нямаха възможност да приютят сираци.

Сирак. Ненавиждам тая дума! Сирак означава никому ненужен, същество, което всеки може да посочи с пръст и да обяви какъв си на всеослушание. Вие бихте ли желали да си спомняте такова детство?

Със сестрите ми мислехме, че вече сме достатъчно големи, за да потърсим оня мечтан красив живот заедно с баща ни, нали и майка ни бе скитала по пътищата с него. Той обаче мислеше другояче и ни отведе в приюта в Обазин. „Ще се върна, непременно ще дойда да ви взема...“

– Когато намериш красивия живот?

– Да, обещавам.

Гледах подир баща си и разбихах, че няма да се върне, че аз ще си остана със своето сиротство завинаги. Но нима можеш да повярваш в ненужността, когато нямаш и дванадесет години? Той така бе обещал и на майка ни и тя го бе чакала по същия начин.

– Аз не съм бедна!

– А каква си, след като не плащат за теб? Ти и сестрите ти сте голи като пушки сирачета.

– Не е вярно! Баща ни просто замина!

– Къде?

– За... в Америка! Но ще се върне и ще ни вземе от тук!

Бях чула да се говори, че в Америка хората живеят много богато, и тогава си мислех, че това е някъде около Париж, защото за всички Париж беше нещо свършено луксозно.

– Той ми прати рокля за първото причастие!

Баща ми наистина ми бе пратил бяла рокля с волани, дантели, коланче, на което висеше чангичка, и дори с венче от изкуствени розички. Струваше ми се, че не може да има нищо по-красиво от нея, защото е избрана от татко ми! По-късно разбрах, че тази рокличка е невероятно безкусна точно заради изобилието от финтифлюшки, че е грубовата и евтина. Но тогава рюшовете ми изглеждаха върха на съвършенството, защото това бе подарък от баща ми, баща ми не бе ме забравил, значи щеше да се върне!

Не можех да напиша думи на благодарност, защото баща ми нямаше постоянен адрес, но колко пъти мислено съчинявах писма до него! Разказвах му за всичко, за това, че бях най-красивата по време на първото причастие, защото другите момичета бяха с боненца, а аз с венче на главата. Това е много важно – принудена да нося еднаква с всички останали, но много по-вехта униформена рокля, аз мечтаех поне по нещо да се отличавам.

Често си мия главата с жълт сапун, помнейки как той не обича миризмата на мръсна коса... Изобщо мия се при всяка възможност. „Татко, от мен ухае единствено на чисто!“ Мирисът на чистота винаги остана най-желаният и най-важният за мен.

Баща ми е красив, много красив, всичко, което е хубаво в моята външност, е от него. Равните ми бели зъби са същите като неговите, той винаги се усмихваше с

Рокля за първо причастие

белозъба усмивка. И гъстата ми коса ми е от него, и цветът на искрящите ми очи. Изпитвам гордост от това, че той никога не плачеше и не позволяваше това и на нас.

– Ей, само не ревете! Гордите хора не плачат.

В Обазин имаше стълбище. Каменно, без перила, от едната страна прилепваше към стената, а от другата сякаш висеше над пропаст. Слизането беше безопасно само покрай стената, а при качване трябваше много да се внимава. Затова така и ходехме по него – бързичко

Манастирът в Обазин

надолу, бавно нагоре. На мен обаче това ми се струваше несправедливо, и когато никой не ме виждаше, направо припках нагоре през стъпало.

Веднъж ме видя случайно противната Луиз, беше от ония, за които плащаха, понеже бяха от „от добри семейства“. Разбрах, че веднага ще ме изпее на настоятелката, и ѝ се заханих:

– Кажеш ли и дума на някого, ще ти... оскубя веждите!

Глушава заплаха, защото много жени си скубеха веждите, разбира се, не възпитанички на приюта. Но аз знаех със сигурност, че това е много болезнено, понеже се мъчеха да изтънят прекалено гъстите си вежди. Луиз кой знае защо се уплаши от заканата (може би се бе пробвала с пинсетата?) и просъска:

– Ти направо плачеш за поправителен дом.

– Аха – съгласих се, продължавайки на бегом през стъпало.

Не ме издаде.

По-късно на вилата си „Ла Пауза“ (*La Pausa*) направих същото стълбище, като нарочно пратих архитект в Обазин да копира тамошното. Наричах го „Стълбището на монахините“. И никой не можеше да разбере откъде се бе пръкнала тая странна прищявка. А това беше само един спомен за строгото ми детство в манастира.

За ваканцията ни прашаха при леля Луиз във Варен – не защото искахме да я видим, а просто за компания на дъщеря ѝ Марта. Ние, сирачетата, не бяхме кой знае колко обичани от роднините, но на тавана на къщата им имаше истинско съкровище – евтини сладникави романи. Бяха събрани на вестникарски изрезки и подшити с дебели конци. Трябваше да се четат внимателно, защото пожълтелите листа лесно се късаха, че и се разпадаха, но пък какво удоволствие беше! В романите животът беше съвсем различен, героините, дори да бяха бедни, не ходеха с еднакви рокли и на обяд не хващаха лъжиците по команда от дежурната сестра. А какви неистови страсти преживявах!

Нищо не бе в състояние да ме откъсне от разказите за външността и страданията на романтичните героини, от съпреживяването на благородните разбойници, които непременно трябваше да победят враговете и да спасят очарователна девойка, за да се оженят за нея след това.

Справедливостта винаги тържествуваше, мерзките роднини биваха наказвани, а героите и героините се връщаха в своите замъци и заживяваха щастливо, къ-

СЪДЪРЖАНИЕ

Обазин	5
Мулен. Свобода! Свобода?	19
Етиен Балзан	39
Бой Кейпъл	55
Когато любовта си отива... ..	87
Серт	109
Руснаците	125
Шанел № 5	143
Уестминстърската херцогиня	159
Холивуд	179
Ириб	185
Начало на лудостта	195
Как „сътрудничех“ на немците	203
След голямата война	219
Сome back!	241
Малката черна рокля и аз	255
Шанел завинаги	265